

Beste mensen van onze cluster Morgenster

die de afgelopen twee jaar een dierbare door de dood hebben verloren,

Voor de coronatijd hadden we in onze cluster de gewoonte in november en mei in de pastorie van Eys een bijeenkomst te houden voor mensen die de afgelopen twee jaar een dierbare verloren hadden. De bijeenkomsten werden georganiseerd door het Zorgoverleg van onze cluster. Degenen, die ervoor kozen om eraan deel te nemen, vonden het voor hen zinvolle bijeenkomsten waarin ze hun ervaringen konden uitwisselen. Bemoediging en troost gingen ervan uit. Dat gebeurde onder het genot van koffie/ thee en een stuk vlaai, ter beschikking gesteld door de parochies. Regelmatig kregen de deelnemers een tekst mee om, thuis gekomen, nog eens bij stil te staan. Op het einde van het samenzijn werd voor de dierbare overledenen en hun nabestaanden gebeden.

Dit jaar waren we, na de versoepeling van de coronamaatregelen van plan de traditie weer voort te zetten. Maar het aantal besmettingen met het coronavirus begon weer toe te nemen en daarmee ook de zorg om elkaar niet te besmetten. Een rondvraag onder de leden van ons Zorgoverleg leverde voorstanders en twijfelaars op ten aanzien van het houden van een groepsbijeenkomst. De verscherping van de coronamaatregelen en de verwachting dat ze in de nabije toekomst nog zullen worden aangescherpt heeft het besluit in de hand gewerkt, om af te zien van een bijeenkomst dit najaar, in de hoop in mei volgend jaar de draad weer op te kunnen pakken. Jammer dat we dit besluit menen te moeten nemen, omdat er best behoefte kan bestaan elkaar in groepsverband te kunnen ontmoeten. We nodigden altijd de rouwenden van de laatste twee jaar vanaf Allerheiligen/Allerzielen uit, omdat in die jaren de meeste verdriet er is om de dood van de dierbare(n) en gezocht wordt naar verwerking, die het eigen leven niet plat slaat.

Degenen overigens, die behoefte hebben aan een persoonlijk gesprek zijn altijd welkom. Mak dan een afspraak met pastoor A. Reijnen (telefoon 043 451 1243) of pastor A. Franssen (043 851 5602)

Het gemis van iemand met wie men het leven heeft gedeeld, gaat niet meer weg, hoe de relatie ook is geweest met partner, kind, ouder, broer, zus; in hoogtepunten en dieptepunten en alles wat daar tussen ligt aan voldaanheid en teleurstelling. Het gemis blijft op een of andere manier voelbaar ook al ondervindt men steun van familie en vrienden.

Als ik een parochiaan, die met het verlies van een dierbare te maken heeft gehad, vraag: *'hoe gaat het?'* krijg ik meestal te horen: *het moet...., het is niet anders!'*

Achter die paar woorden steekt de ervaring van het 'alleen zijn' door de definitieve dood van de dierbare. Op de achtergrond van die woorden klinkt ook door het noodgedwongen terugvallen op zichzelf; de lange avonden zonder gesprekspartner; de afwezigheid van gevoelde zorg en de afwezigheid van iemand voor wie men kon zorgen; kortom de afwezigheid van iemand met wie men het leven in al zijn nuances kon delen. Men staat voor de opgave met het gemis te leren leven. In het voortgaan van den tijd wennen de meesten weliswaar enigermate aan het alleen zijn, maar gemis zal altijd worden gevoeld. We gedijen immers als mens als we liefde kunnen geven en ontvangen, als we de éne mens kunnen beleven, die we sámen zijn.

Kan ons geloven als christen ons bij het verwerken helpen?

Ons geloof helpt ons de dood als definitief einde van ons aardse bestaan te erkennen als behorend bij het leven. De mens met wie we het leven deelden is niet meer, zoals ook wijzelf er ook ooit niet meer zullen zijn. Ons geloof houdt echter ook in dat God bestand is tegen de dood. God die, groter is dan wij zijn en groter dan we ons kunnen voorstellen, is bij machte degenen die zich aan Hem hebben toevertrouwd uit de dood op te wekken. We hebben daar een voorbeeld van in de persoon van Jezus, een van ons, maar ook bij uitstek een man van God. Hangend aan het kruis vertrouwde Hij zich aan zijn hemelse Vader toe. Hem toe: 'Vader In uw handen leg ik mijn geest' (Lucas 23, 46). En dat ondanks zijn gevoel door God in de steek gelaten te zijn (Marcus 15, 34). Daarna werd het Pasen en werd Jezus 'uit de dood opgewekt' (Lucas 24, 6). Het was een vervolg op zijn manier van leven, gericht op God en medemens. Christengelovigen leven hun leven met vallen en opstaan in dat perspectief. Het ondersteunt ons vertrouwen en onze hoop. Door onze doop zijn we al opgenomen in de gemeenschap van mensen die zich oriënteren op de manier van leven van Jezus en op de manier waarop hij met zijn dood is omgegaan in vertrouwen op onze Vader in de hemel.

Nu terug naar degenen met wie we het leven hebben gedeeld, maar nu niet meer zijn.

We hebben ze aan God toevertrouwd, die zich ontfermt over wij bij Hem horen. In ons gemis en bij alle herinneringen van welke aard dan ook kunnen we bidden:

Barmhartige God, Gever van leven
maar ook onze uiteindelijke bestemming,
U hebt ons voor de opgave gesteld
onze dierbaren los te laten
met wie we het leven hebben gedeeld.
Het kost ons vaak veel meer moeite dan we dachten.
Het gemis is groot; het alleen zijn valt zwaar.
Help ons te aanvaarden en los te laten.
Help ons te vertrouwen
dat onze dierbaren bij U in goede handen zijn.
En moge uw Geestkracht ons bezielen,
opdat wij leren van wat geweest is
en de juiste stappen zetten
gericht op een leven in gerechtigheid en vrede.
Geef ons geloof en vertrouwen in uw ontfermende liefde.
Amen.

Ik wens u, mede namens pastor Franssen, sterkte bij het verwerken van uw gemis en daarbij de steun van degenen die u omringen. Hopelijk gaat ook de huidige coronagolf weer voorbij en kan men elkaar over een half jaar weer ontmoeten. [A. Reijnen, pastoor](#)

-

-

-

-